

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

A HOLLÓFIÚK-SOROZAT

IV. KÖTETE

THE RAVEN KING

A Hollókirály

fine
selection

MAGGIE STIEFVATER

A sorozat kötetei:

THE RAVEN BOYS

A Hollófiúk

THE DREAM THIEVES

Álomrablók

BLUE LILY, LILY BLUE

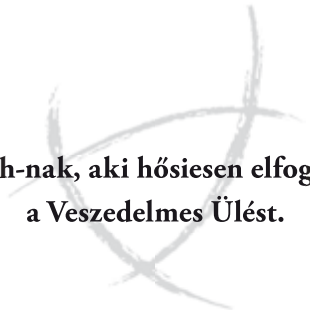
Kék liliom

M A G G I E S T I E F V A T E R

THE
RAVEN
KING
A Hollókirály

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

**Sarah-nak, aki hőiesen elfoglalta
a Veszedelmes Űlést.**

Aludni, úszni és álmodni, örökké.
ALGERNON CHARLES SWINBURNE:
A Swimmer's Dream

*E jegy mind rendkívülinek jelölt,
S egész életem folyása is mutatja,
Hogy nem vagyok hétköznapi embere*
WILLIAM SHAKESPEARE: IV. Henrik
(Lévay József fordítása)

Drágám, az alkotó lángra lobbant.
ANNE SEXTON: The kiss

ELŐSZÓ

III. RICHARD GANSEY MÁR SZÁMON SEM TUDTA TARTANI, hány-szor mondták neki, hogy nagy dolgokra hivatott.

Ebben a szellemben nevelkedett, a családja mindkét ágon a génjeiben hordozta a fenségességet és a céltudatosságot. Anyai nagyapja diplomata volt, a sorsok építész-mérnöke; apai nagyapja építész-mérnök, a stílusok diplomatája. Anyai nagyanyja európai hercegnők gyermekeit oktatta. Apai nagyanyja leányiskolát alapított az örökségből. A Gansey-k udvaroncok és királyok voltak, és ha véletlenül nem volt palotájuk, hát építettek maguknak.

Gansey király volt.

Egyszer régen a legifjabb Gansey-t halálra csipkedték a lódarazsak. A fiú az élet minden területén előnyt élvezett, és ez alól a halandóság sem volt kivétel. Egy hang azt súgta a fülébe: *Glendower életben hagy. Valaki meghal a Ley-vonalon, amikor nem kéne meghalnia, te pedig életben maradsz, amikor nem kéne életben maradnod.*

Meghalt, de nem maradt halott.

Király volt.

Édesanyja, maga is királynői jelenség, ringbe szállt a virginiai kongresszusi képviselői címért, és, ahogy az várható volt, elegánsan

a népszerűségi lista élére emelkedett. Előre és felfelé. Hát nem egyértelmű? Nem, ami azt illeti, korántsem, mert a Gansey család soha nem követelt magának előjogokat. Eszükbe sem jutott ilyesmi. Az embertársaikért éltek, és titkon azt remélték, hogy az embertársaik végül felnőnek hozzájuk, és viszonozzák ezt a szívességet.

Kétkedés: egy Gansey esetében ez alapkövetelmény volt. Egy Gansey bátran, sorsát kockára téve nyúlt bele a vaksötét vízbe, és bízott benne, hogy egy kard markolata simul izgatottságtól bizsergő tenyerébe.

Csakhogy: alig pár hónapja, amikor a szóban forgó Gansey tétován benyúlt a bizonytalanul sötétlő jövőbe, kard helyett egy tükröt húzott elő belőle.

Igazság: különös, de úgy érezte, ez így volt tisztességes.

Április 25-e volt, Szent Márk éjszakája. Gansey már évekkal korábban elolvasta Roger Malory *A nagy rejtély – Ley-vonalak a nagyvilágban* című könyvét. Malory – kissé terjengős stílusban – azt fejtegette benne, hogy ha Szent Márk éjszakáján a Ley-vonalon virasztunk, megpillanthatjuk azoknak a szellemét, akik a következő egy év során elhaláloznak. Gansey már így is rengeteg csodát látott a Ley-vonalak közelében – egy lányt, aki könyvet olvasott a kormosötétben; egy idős hölgyet, aki pusztán az elméje erejével emelt fel egy gyümölcsös ládát; feketés bőrű hármas ikreket, akik a Ley-vonalon születtek, vérkönnyeket sírtak, és sós vizet hullattak vér helyett –, de egyik sem ragadta meg különösebben. Egyik sem vonatkozott rá. Egyik sem szolgált magyarázattal.

Gansey nem tudta, miért menekült meg.

Tudni akarta, miért menekült meg.

Így hát egész éjjel a Ley-vonalon virrasztott, ami addigra már a saját külön bejáratú labirintusává változott, egyedül didergett a Szent

Megváltó-templom parkolójában. Semmit sem látott, semmit sem hallott. Másnap reggel a megsemmisülésig kimerülten guggolt a Camarója mellett, és visszajátszotta az éjszaka készült hangfelvételt.

A saját hangját hallotta, amint azt suttogja:

– Gansey. – Rövid szünet. – Ez minden, amit mondhatok.

Végre megtörtént. Gansey már nem egyszerű megfigyelő volt, részese lett a világ eseményeinek.

Gansey már akkor is sejtette, miért hangzott el a neve. És alighanem akkor szilárdult meg a hite, amikor a barátai egy óra múlva a segítségére siettek. Vagy amikor a Róka utca 300. jósnői kártyát vetettek neki. Vagy amikor magának Roger Malorynak is elmesélte a történetet.

Gansey tudta, kik suttogtak a Ley-vonalon Szent Márk éjszakáján, de évek óta láncon tartotta a félelmeit, és egyelőre nem akarta lecsatolni a pórázt.

Ám miután a Róka utca 300. egyik Látója meghalt, miután a halál ismét reális lehetőségként merült fel, Gansey sem fordíthatott többé hátat a valóságnak.

Az Aglionbyi Vadásztársaság kutyái azon az őszön azt tutulták: *el innen, el innen, el innen!*

Gansey király volt.

És ez volt a halála éve.

ATTÓL FÜGGŐEN, HOL KEZDJÜK, ez a történet akár a Róka utca 300. lakóiról is szólhatna.

Minden történet szerzteágazó. Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer lány, aki nagyon ügyesen játszadozott az idővel. Ugorjunk egyet: Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer lány, akinek a lánya nagyon ügyesen játszadozott az idővel. Most szökkenjünk vissza: Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy királylány, aki nagyon ügyesen játszadozott az idővel.

Kezdetek és befejezések, ameddig a szem ellát.

A figyelemre méltó Blue Sargent kivételével a Róka utca 300. lakói mind Látók voltak. Ebből arra következtethetnénk, hogy a házban élők sok közös vonással rendelkeztek, holott valójában csupán annyira hasonlítottak egymásra, mint egy csapat zenész, orvos vagy temetkezési vállalkozó. Egy *Látónál* nem a személyiség a döntő, sokkal inkább a rátermettség. A hit. Az az általános nézet, hogy az idő, csakúgy, mint a történetek, nem egyenes vonalú... az idő óceán. Ha nem találod meg azt a konkrét pillanatot, amit keresel, lehet, hogy kijebb kell merészkedned. Lehet, hogy még nem vagy jó úszó. Sőt az is lehet – bár ezt a jósnőink soha nem ismerték el –, hogy

bizonyos pillanatok elérhetetlen távolságban rejtőznek, ezért érdekesebb a mélytengeri lényekre hagynod őket. Mondjuk, a hegyes fogú ördöghalakra, amiknek lámpás lóg le az arcukról. Vagy Persephone Poldmára. Bár ő már meghalt, úgyhogy talán ne is példálózunk vele!

Egy hétfő reggelen a Róka utca 300. még életben lévő lakói elhatározták, hogy ideje kielemezni Richard Gansey fenyegető végzetét, az addigi életük felbomlását, és azt is, hogy ennek a két dolognak mi köze egymáshoz. Jimi soron kívüli csakratisztítást végzett egy üveg tüzes, tőzeges aromájú whiskyért cserébe, és ragaszkodott hozzá, hogy társaságban fogyassza el az italt.

Calla kilépett a csípős októberi hidegbe, és megfordította a postáláda mellett függő táblácskát: ZÁRVA VAGYUNK, JÖJJÖN VISZSA KÉSŐBB! Odabent Jimi, a gyógyfűmágia elkötelezett híve, fekete örömmel töltött párnácskákat hozott elő, hogy a lélek más síkokra is kivetíthető legyen, és egy kevés rozmaringot dobott a faszénre az emlékezés és a tisztánlátás elősegítése érdekében, ami valójában ugyanaz, csak más-más előjellel. Orla parázsló zsályaköteget rázott meg a kártyapakli fölött. Maura folyadékot töltött egy fekete üvegtálba. Gwenllian, miközben meggyújtotta a körbeállított gyertyákat, és leengedte a rolót, jókedvű, pimasz dalocskát dúdolt magában. A jószobába lépő Calla három szobrot szorongatott a könyökhajlatában.

– Micsoda bűz, tisztára, mint egy istenverte olasz étteremben! – förmedt rá Jimire, aki dudorászva, természetes hátsóját riszálva legyezte félre a füstöt. Calla az ádáz külsejű Oya szobrát a saját, a táncoló Osunét pedig Maura széke mellé helyezte. Megragadta a harmadik szobrot: Yemájának, a joruba vízistennőnek mindig Persephone mellett volt a helye, amikor éppen nem Calla éjjeliszekrényén állt. – Maura, nem tudom, hová tegyem Yemáját.

Maura Gwenllianre mutatott, aki lelkesen leutánozta a gesztust.

– Azt mondtad, nem akarod bevonni Adamet, úgyhogy csak a lány marad.

– Én sosem mondtam ilyet – felelte Calla. – Csupán annyit jegezttem meg, hogy Adamet közlől érinti a dolog.

A dolog tulajdonképpen őket is közlől érintette. Hónapok óta. Olyannyira, hogy már abban sem lehettek biztosak, vajon nem ők maguk-e az a bizonyos dolog.

Orla épp csak annyi időre függesztette fel a rágózást, hogy megkérdezze:

– Készen vagyunk?

– MmmhmmmmhmmmmBluenincsittmmmmhmmmm – züm-mögte Jimi imbolyogva.

Igaz, ami igaz, Blue távolléte jól érzékelhető volt. A tisztánlátás erősítőjeként jelen esetben is nagy segítséget jelentett volna, de a jósnők még este megállapodtak, hogy kegyetlenség lenne, ha a szükségnél többet fecsegnének a lány előtt Gansey sorsáról. Gwenlliannel kellett beérniük, aki fele olyan hatékony volt, mint Blue, viszont kétszer megátalkodottabb.

– Majd közöljük vele a végeredményt – mondta Maura. – Most pedig kicsalogatom Artemust a kamrából.

Artemus: Maura exszeretője, Blue vér szerinti apja, Glendower tanácsadója, a Róka utca 300. spájzának lakója. Alig több mint egy hete szabadították ki egy elvarázsolt barlangból, és ez idő alatt semmivel sem sikerült hozzájárulnia a nők érzelmi vagy szellemi erőfeszítéseéhez. Calla gerinctelennek tartotta (nem alaptalanul). Maura azt állította, inkább csak nehezen érteti meg magát (nem alaptalanul). Jimi megjegyezte, hogy még életében nem látott ilyen nagy orrú férfit (nem alaptalanul). Orla úgy vélte, az, hogy valaki bezárkózik

a spájzba, még nem jelent elegendő védelmet egy ellenséges szándékú Látó ellen (nem alaptalanul). Gwenllian volt a Látó, aki gyűlölte Artemust (nem alaptalanul).

Maura csak nagy sokára tudta kiimádkozni Artemust a kamrából, aki még azután is, hogy leült az asztalhoz, feltűnően kilógott a társaságból. Részben azért, mert férfi volt, részben pedig azért, mert jóval magasabb volt a többiekénél. Elsősorban viszont azért, mert sötét, folyton aggodalmas tekintete arra engedett következtetni, hogy érzékeli a külvilágot, és nem elégedett a látvánnyal. Ez a félelem szöges ellentétben állt a szobában ülő jósnőkből áradó, változó intenzitású magabiztossággal.

Maura és Calla, akik még Blue születése előtről ismerték Artemust, csendben megállapították, hogy a férfi csupán árnyéka egykori önmagának. Pontosabban csak Maura fogalmazott így. Calla *eleve* keresztülnézett a férfin, mivel soha nem volt jó véleménnyel róla. Nem rajongott a szikár alakokért, akik minden előzetes figyelmeztetés nélkül bukkannak fel holmi varázsligetekből.

Jimi kitöltötte a whiskyt.

Orla kulcsra zárta a jósszoba ajtaját.

A nők leültek.

– Mint a heringek! – jegyezte meg Calla indításképpen (nem alaptalanul).

– Menthetetlen, ugye? – kérdezte Jimi.

Gansey-ről beszélt. Kissé fátyolos volt a tekintete. Nem mintha anyyira odalett volna Gansey-ért, de szentimentális ember lévén felzaklatta a gondolat, hogy valakit ifjúsága teljében ragadjon el a végzet.

– Ühüm – dünnyögte Maura.

A nők felhajtották az italt. Artemus nem. Ideges pillantást vetett Gwenllianre. Gwenllian, akinek impozánsan feltornyozott haját

ceruzák és virágok díszítették, farkasszemet nézett vele. Az arcáról sugárzó hév a kupicájában lötyögő szeszmaradékot is könnyedén lángra lobbanthatta volna.

– Akkor leállítsuk? – kérdezte Maura.

Orla, a legfiatalabb és leghangosabb jelenlévő, fiatalos, hangos kacajt hallatott.

– Hogyan állítod le a srácot?

– Nem a *srácot*, hanem a *follyamatot* – válaszolta Maura enyhe orrhangon. – Nem teszek úgy, mintha módomban állna megakadályozni, hogy a fiú egész Virginiát tűvé tegye a saját sírja után. De a többiek...

– Ó, én megállíthatnám – csapta le a poharát nyomatékosan Calla. – De nem ez a lényeg. Már minden a helyén van.

(Már minden a helyén van: a visszavonult bérgyilkos, aki jelenleg Maurával hál; a bérgyilkos exfőnöke, a természetfölötti erők megszállottja, aki jelenleg Bostonban hál; a Ley-vonal kövei alatt megbúvó szörnyűséges entitás; az elhagyott tanyaépület mögötti barlang száján kiáramló ismeretlen lények; a Ley-vonal növekvő teljesítménye; az érző varázserdő a Ley-vonal mentén; egy fiú, aki alkut kötött a varázserdővel; egy fiú, aki életre kelti a megálmodott tárgyakat; egy halott fiú, aki nem hagyja, hogy örök nyugalomra helyezték; egy lány, aki természetfölötti képességeinek köszönhetően felerősíti a fent említett jelenségek 90 százalékát.)

A nők újabb pohár italt hajtottak fel.

– Engedjük, hogy tovább járkáljanak abba az örült erdőbe? – kérdezte Orla.

A maga részéről fütyült Cableswaterre. Egyszer ő is csatlakozott a csapathoz, és elég közel jutott az erdőhöz, hogy... érezze az erejét. Az ő látnoki képességei telefonon vagy e-mailben érvényesültek

a leginkább, az arcok csak gátolták az igazság felderítésében. Cableswaternek nem volt arca, a Ley-vonal pedig a világ legjobb telefonvonalának számított. Orla érezte, hogy Cableswater kérésekkel bombázza. De azt már nem tudta megállapítani, milyenekkel. Nem feltétlenül rossz dolgokkal. Ő csupán a kérések hatalmasságát, az ígéretek súlyát érzekelte. Sorsfordító ígéretek voltak. Orla köszönte szépen, tökéletesen elégedett volt az életével, így hát vette a kalapját, és szépen elsétált.

– Az erdő rendben van – szólalt meg Artemus.

Az összes nő ránézett.

– Ezt fejtsd ki bővebben! – utasította Maura.

– Cableswater szereti őket.

Artemus az ölébe ejtette hatalmas kezét, hatalmas orrát a nők re szegezte. Tekintete vissza-visszavándorolt Gwenllianre, mint ha attól tartana, hogy a nő egy óvatlan pillanatban ráveti magát. Gwenllian jelentőségteljesen oltotta el az egyik gyertyát a pálinkáspoharával, a jósszobában egy lángocskányival sötétebb lett.

– Méltóztatnál ezt elmagyarázni? – kérdezte Calla.

Artemus rá sem hederített.

– Ezt a véleményt is tekintetbe vesszük.

A nők újabb pohár italt hajtottak fel.

– A jelenlévők közül meghal valaki? – tudakolta Jimi. – Más ismerős is felbukkant a templomkertben?

– Az ránk nem vonatkozik – felelte Maura.

A templomkerti virrasztáson általában csak azoknak a halálát lehetett megjósolni, akik a városban vagy közvetlenül a holtak útján születtek – vagy Gansey esetében, születtek *újja* –, és az asztalnál ülők mindegyike betelepült volt.

– Kivéve Blue-t – mutatott rá Orla.

Maura agresszív mozdulattal pakolgatta egymásra a kártyalapokat.

– Ez még nem garancia a biztonságunkra. Vannak sorscsapások, amik a halálnál is rosszabbak.

– Akkor keverjünk! – mondta Jimi.

A nők egyenként a szívükre szorították a paklijukat, megkevertek, majd véletlenszerűen kihúztak belőle egy lapot. Felfordítva az asztalra helyezték a kártyákat.

A tarot nagyon személyes dolog, ennek köszönhetően minden egyes pakli a tulajdonosa stílusát tükrözte. Mauráé sötét vonalakból és egyszerű színekből állt, hanyag volt, ugyanakkor gyermekien egyszerű. Calláé buja és színekkel átitatott, a kártyalapokon túlburjánzottak a cirkalmas részletek. Orla paklijának minden darabján feltűnt egy-egy csókolózó vagy szerelmeskedő pár, függetlenül attól, hogy a kártyának köze volt-e a csókolózáshoz vagy a szerelmeskedéshez. Gwenllian komor, ijesztő szimbólumokat véselt fel egy csomag közönséges játékkártyára, így lett saját paklija. Jimi a *Szent macskák és szent asszonyok* paklira esküdött, amit 1992-ben talált egy használtcikk-üzletben.

A nők a Torony öt különböző változatát fordították fel. Talán Calla Tornya ábrázolta legérzékletesebben a kártya jelentését: egy STABILITÁS feliratú vár, amibe az előző pillanatban csapott bele a villám, lángokban áll, és siklószerű csúszómászók ostromolják. A villám tetejére találta az ablakban álló nőt. Egy férfi zuhan le a torony tetejéről. Lelőkték, de az is lehet, hogy magától ugrott le. Mindenesetre az ő teste is ég, és egy kígyó repül utána.

– Ha nem lépünk közbe, mindenki meghal – állapította meg Calla.

– *Owynus dei gratia Princeps Waliae*, ha la la, *Princeps Waliae*, ha la la – énekelte Gwenllian.

Artemus felnyűszített, és megpróbált felállni. Maura jelentőség-
teljes mozdulattal fogta meg a kezét.

– Egyszer mind meghalunk – mondta. – Ez a dolgok rendje.
Csak semmi pánik.

Calla Artemusra szegezte a tekintetét.

– Csak egyvalaki pánikol.

Jimi körbeadta a whiskys üveget.

– Ideje, hogy megoldást keressünk, drágáim. Hol kezdjük?

A nők egyszerre pillantottak a sötét jóstálra. Semmi különleges
nem látszott rajta: egyszerű 11 dolláros üveg dísztal volt, egy macs-
kaeledelt, mulcsot és akciós elektromos gépeket árusító üzletből
származott. Az áfonyás szőlőlé, amit beletöltöttek, sem rendelke-
zett varázserővel.

A nyugtalanul fodrozódó folyadékból valahogy mégis baljós
hangulat áradt. Csak a sötét mennyezetet tükrözte vissza, de mint-
ha mást is meg akart volna mutatni. A jóstál eshetőségeket latolga-
tott, amik közül nem mindegyik volt kedvező.

(Az egyik eshetőség: a tükröződés hatására a lelked elválik a tes-
tedtől, és végül meghalsz.)

Bár Maura hozta elő a tálat, most ő tolta félre.

– Csinálunk teljes életjósást – javasolta Orla.

A szájában kipukkadt a rágólufi.

– Jaj, ne! – borzongott meg Calla.

– A közös életünkről? – kérdezte Maura, ügyet sem vetve Calla
tiltakozására. – Mintha egy csoport lennénk?

Orla széles mozdulattal mutatott végig a kártyapaklikon, hatal-
mas fa karperecei elégedetten ütődtek egymáshoz.

– Jó ötlet – mondta Maura.

Calla és Jimi felsóhajtott.

Egy jóslás során általában a hetvennyolc lapos paklinak csak a töredékét használták fel. Három vagy tíz kártyát. Plusz még egyet-kettőt, ha további pontosításra volt szükség. Minden laphely egy-egy kérdést képviselt: Milyen állapotban van a tudattalanod? Mitől félsz? Mire van szükséged? Az ide helyezendő lapok adták meg a választ.

Hetvennyolc kártyalap rengeteg kérdést és választ jelentett.

Pláne ötlet szorozva.

Calla és Jimi újabb sóhajt hallatott, de azért keverni kezdte a lapokat. Mert tényleg rengeteg kérdés merült fel. Amit mind meg kellett válaszolni.

A nők egy emberként hagyták abba a keverést, lehunyták a szemüket, és miközben a szívükre szorították a paklit, kizárólag egymásra meg az összefonódó életükre összpontosítottak. A gyertyák pislákolni kezdtek. Hosszú és rövid, majd megint hosszú árnyékok táncoltak az istennőszobrok mögött. Gwenllian dudorászni kezdett, és kisvártatva Jimi is követte a példáját.

Egyedül Artemus vont ki magát a játékból, összevont szemöldökkel ült a helyén.

A nők azonban őrá sem feledkeztek meg, amikor kiterítették a kártyáikat. Először szilárd fatörzset raktak ki a lapokból, mindenféle pozíciókról meg jelentésekről pusmogva egymás között. Aztán ágakat formáltak, amik Artemus, Jimi és Orla felé mutattak. A gyökérszálakat formázó kártyák Callához, Maurához és Gwenllianhez vezettek. A Látóknak összekoccant a fejük, ahogy egymást megelőzve igyekeztek lerakni a lapjaikat. Jókat nevettek az ügyetlenségükön, és időnként fel-felszisszentek a kártyák sorrendjét látva.

Végül kirajzolódott a történet. Mindenki szerepelt benne, aki nek a jósnők miatt változott meg az élete, és fordítva. Az összes zafatos részlet megvolt: amikor Maura beleszeretett Artemusba; amikor

Jimi kiütötte Callát; amikor Orla titokban leürítette a közös bank-számlát egy üzleti weboldal kedvéért, ami még nem hozott elég pénzt; amikor Blue megszökött otthonról, és a rendőrök rángatták haza; amikor Persephone meghalt.

Az Artemushoz vezető ág komor volt, és korhadt, kardokkal és félelemmel teli. A belőle áradó sötétség a törzsben folytatódott, és ott valami baljós dologgal egészült ki, hogy aztán beleolvadjon a Gwennlilnhez tartozó gyökérrészbe. Nyilvánvaló volt, hogy ha nem cselekednek, ez a sötét íz fogja megölni mindnyájukat, bár azt nem lehetett megállapítani, mi is az tulajdonképpen. A jósnők nem láttak át a Ley-vonalat övező homályon, ahol a legsűrűbb volt a sötétség.

A sötétséget azonban csak a Ley-vonalon kívül lehetett feloszlatni. Sokrétű, bizonytalan, bonyolult módszerrel. A végeredmény ugyanakkor nagyon is kézenfekvőnek tűnt.

– Össze kell dolgozniuk? – hüledezett Calla.

– Látod – felelte Maura.

Jimi a whiskys üveg után nyúlt, de az már üres volt.

– Mi nem tudjuk elintézni?

– Mi csupán egyszerű halandók vagyunk – válaszolta Maura. – Hétköznapi emberek. Ők viszont különlegesek. Adam együtt lélegzik a Ley-vonallal. Ronan igazi álmodozó. Blue pedig felerősíti az egészséget.

– Richie Rich is egyszerű halandó – jegyezte meg Orla.

– Igen, és meg is fog halni.

A Látók elgondolkodva tanulmányozták a kiterített kártyákat.

– Jól látom, a csaj még életben van? – kopogtatott meg Maura egy lapot az egyik faágon. – A Kardok Királynője.

– Valószínűleg – dűnnyögte Calla.

– Jól látom, a csaj elmegy? – érintett meg Orla egy másik kártyát egy másik nőnemű személyre utalva.

– Valószínűleg – sóhajtott fel Maura.

– Jól látom, a csaj visszajön? – mutatott egy harmadik lapra Calla, akinek a kérdése egy harmadik nőre vonatkozott.

– Valószínűleg – visította Gwenllian, és felugrott az asztaltól.

Felemelt karral forogni kezdett a tengelye körül.

Egyik jelenlévő sem bírt ülve maradni. Calla hátrátolta a székét.

– Hozok még piát.

Jimi helyeslően csettintett a nyelvével.

– Én is, ha már egyszer vége a világnak.

Mindenki elpárolgott az asztaltól, csak Maura maradt a helyén. Felváltva vizslatta az Artemust jelképező mérgezett faágat és a mögötte kuporgó Artemust. Már nem bukott a misztikus ligetektől előbukkanó vadidegen férfiakra. De nem felejtette el, mennyire szerette Artemust, akire ez a mostani Artemus már csak nyomaiban hasonlított.

– Artemus! – szólalt meg gyengéden.

A férfi nem emelte fel a fejét.

Amikor Maura ujjai az állához értek, összerezzen. A nő finoman felemelte a fejét, hogy egy síkban legyen a tekintetük. A férfi sosem érezte kínosnak a csendet, és ez a mai napig nem változott. Úgy tűnt, ha rajta múlik, soha többé meg sem szólal.

Amióta kiszabadultak a barlangból, Maura egyszer sem kérdezte meg Artemustól, mi történt vele az utolsó találkozásuk óta. De most már nem bírta tovább:

– Mitől lettél ilyen?

A férfi lehunyta a szemét.

—**H**OL A FENÉBEN VAN RONAN? – kérdezte Gansey, ugyanazokat a szavakat visszhangozva, amiket a beszéd kifejlődése óta emberek ezrei rebegtek már el. Miután kilépett a laborépületből, úgy vetette hátra a fejét, mintha Ronan Lynch (az álmodók álmodója, a harcosok harcosa, a lógósok lógósa) valahol a magasban lebegne. De nem. Csak egy repülőgép araszolt csendesen az Aglionby fölötti mélykék égbolton. Az oldalsó vaskerítés túloldalán Henrietta városa termékeny munkáról tanúskodó délutáni zajokat produkált. Emitt az Aglionby diákjai terméketlen délutáni kamaszszivajt. – Bent volt technikán?

Adam Parrish – varázsló és megoldásra váró rejtély, diák és logikatudós, férfi és fiú – a másik vállára vetette ambiciózusan megpakolt táskáját. Nem értette, miből gondolja Gansey, hogy Ronan az iskola közelében van. Adamnek nem kevés akaraterejébe került, hogy az Aglionbyre összpontosítson a varázssbarlang meg a rejtélyes alvók fémjelezte hetet követően, pedig ő volt az iskola legkötelességtudóbb tanulója. Ronan viszont csak latinórán jelent meg helyyel-közzel, és most, hogy gyalázatos módon az összes latinost átrakták francia fakultációra, mi maradt neki?

– Bent volt? – ismételte Gansey.

– Azt hittem, ez csak költői kérdés volt.

Gansey dűhe nagyjából addig tartott, amíg egy megkéssett pilangó el nem vitorlázott előttük az őszi szélben.

– Nem erőlteti meg magát.

Már több mint egy hét telt el azóta, hogy kiszabadították Maurát (Blue anyját) és Artemust (Blue... apját?) a barlangrendszerből. Három nap azóta, hogy Roger Malory (Gansey öreg brit származású barátja) visszarepült az Egyesült Királyságba. Két nap azóta, hogy a fiúk megkezdték az iskolahetet.

Ebből nulla zajlott Ronan részvételével.

Alávaló pofátlanság? Igen. Amiről kizárólag Ronan Lynch tehet? Igen.

A hátuk mögött megszólalt a laborépület csengője, két perccel az óra vége után. Igazi csengő volt igazi kötéllel, elvileg az ügyeletes diáknak kellett megkongatnia a szünet kezdetén. A kétperces csúszás éveket vett el Adam Parrish életéből. Adam elvárta, hogy az emberek becsülettel végezzék a munkájukat.

– Mondj már valamit! – förmedt rá Gansey.

– Ez a csengő!

– Minden pocsék – helyeselt Gansey.

A két barát letért az ösvényről, hogy átvágjon a sportpályákon. Ez az ingázás a laborépület és a Gruber Hall között igazi ajándék volt, tízpercnyi intenzív levegőzés és sütkérezés két óra között. Az iskolai környezet alapján véve nyugtató hatással volt Adamre; a megszokott rutin puha takaróként ölelte körül. Tanulj szorgalmasan! Járj be az órákra! Jelentkezz! Válaszold meg a kérdést! Menetelj magabiztosan az érettségi felé! Az osztálytársak nem győztek panaszkodni, mennyi dolguk van.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Munka! Adam mindig a munka szigetén keresett menedéket, ha felkorbácsolódtak a hullámok. És most csúnya vihar zajlott a tengeren. Szörnyek hemzsegték a Ley-vonal alatt. A kézben és a szemben, amit Adam ajánlott fel Cabeswaternek, egy egész erdő növekedett. És megígérték, hogy Gansey áprilisra halott lesz. Ez volt a viharos óceán, Glendower pedig a sziget. Adam azért akarta felébresztetni, hogy kíváncsi legyen valamit, és ezzel megmentse Gansey életét. Ennek az elvarázsolt birodalomnak egy elvarázsolt királyra van szüksége.

A hétvégén Adam kétszer is azt álmodta, hogy már megtalálták Glendowert, de most megint őt keresik. Az első éjszakán az álom rémisztő véget ért. A második alkalommal megnyugvást hozott.

– És most hol keressük Glendowert? – kérdezte óvatosan.

– A Dittley-barlangban – felelte Gansey.

Adam megdöbbsent a válaszon. Gansey általában a megfontolt lépések híve volt, a Dittley-barlang azonban pont az ellenkezőjét sugallta. Kezdjük ott, hogy miután Gwenllian, Glendower lánya kiszabadult onnan, furcsa állatok sorjáztak elő a mélyből. Végezetül pedig Piper Greenmantle is az üreg bejáratánál lőtte agyon Jesse Dittley-t. A barlang múltbeli és eljövendő halálesetektől bűzlött.

– Szerinted Gwenllian nem szolt volna, hogy az apja odalent van, hanem hagyja, hogy a csontbarlangban bolyongjunk?

– Szerintem Gwenllian csak a saját érdekeit nézi – válaszolta Gansey. – És még rá kell jönnöm, mi az.

– Én meg azt mondom, nem éri meg a kockázatot. Ráadásul a barlang bűnügyi helyszín.

Ha Ronan velük van, most biztosan azt mondja: *Az egész világ bűnügyi helyszín.*

– Talán vannak más ötleteid? – kérdezte Gansey.

Ötleteid, így többes számban?